

עלון מס' 206 | פרשת חיי שרה | חשוון תשפ"ב

שלהבת

מיסודם של הגאון ר' שמשון דוד פנקוס זצוק"ל והגאון ר' עזריאל טאובר זצוק"ל

העצמה אישית תורנית

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה לכתובת:
e.shalhevet@gmail.com

קול שלהבת
KOL SHALHEVES

ניתן להאזין לשיחות המרתקות
בנושאים:

חינוך
יעוץ נישואין
אמונה
השקפה
ועוד נושאים מגוונים

באידיש, עברית ואנגלית

בקול הלשון:

03-6171103

073-2951103

במחיר שיחה רגילה

בחייל קול שלהבת:

929.222.9900

דבר המערכת

הגמלים הזמומים של אברהם אבינו...

מול המכשירים החסומים של זרעו אחריו...

בפרשת השבוע מוזכר "ויקח העבד עשרה גמלים **מגמלי אדוניו** וילך..." דורשים חז"ל: שהגמלים היו ניכרים משאר גמלים שהיו יוצאים זמומין מפני הגזל שלא ירעו בשדות זרים",

ובמדרש רבה מובא דבר מאוד מעניין: שר' הונא ור' ירמיה שאלו את ר' חיי בר אבא: למה היה צריך שהגמלים של אברהם אבינו היו זמומים... והרי אפילו האתון של רבי פנחס בן יאיר לא היתה אוכלים משדה אחרים... ומעצמה!!! הוא לא היה צריך לזמון אותה... היא מעצמה היתה מבינה שלא אוכלים בשדות זרים... אם ככה: שואלים ר' הונא ור' ירמיה: וכי הגמלים של אברהם אבינו היו פחות "בהמתם של צדיקים" מהאתון של ר' פנחס בן יאיר?? זו השאלה!!! ולמרבה הפלא אין תשובה!! ר' חיי בר אבא לא עונה על זה...

נו... באמת מה הפשט בזה?? באמת למה ר' פנחס בן יאיר יכול לסמוך על האתון שלו ולא לזמון אותה... ואברהם אבינו לא יכול לסמוך על הגמלים שלו??

והתשובה היא פשוטה מאוד:

אצל אברהם אבינו... הזמם שהוא שם בפי הגמלים זה לא היה רק בשביל שהם לא יאכלו בשדות זרים... היה פה בעיקר אמירה!!! אברהם אבינו הוא מחולל המהפכה... אבי השיטה... העומד בראש התנועה של "כי ידעתיו למען אשר יצווה את בני ובני ביתו אחריו... לעשות צדקה ומשפט"!! אברהם אבינו באמצע להטמיע ולהחדיר את הספר הישר הזה... אצל אברהם הזמם של הגמלים הוא הכרזה!!! הוא ביטוי!!! זה הדגל של המפלגה של אברהם אבינו... כמוכן שבשלב זה יתכן שזה טלאי צהוב... כולם מסתכלים בתמהון על הזמם של הגמלים... איזה מוזר... מה... יש כאן בן אדם כ"כ ישר ורודף צדקה ומשפט שאיכפת לו שגם הגמלים שלו לא יגנבו??

בל נשכח... ארם נהרים שכעת אליעזר עושה את דרכו לשם... בעוד שתי פרשות אנחנו נקרא שמידי ערב מגיעים כל הרועים ומכסים את הבאר באבן גדולה... למה?? כי אם לא נכסה... יבא כאן מישהו באמצע הלילה וישאב את כל המים לעצמו וישאיר אותנו בלי כלום... אין ברירה!! חייבים לעשות מערכת אבטחה!!! אבן גדולה על פי הבאר!! זו הדרך היחידה לשמור על הרכוש... והנה... לפתע מופיע כאן אליעזר... והגמלים שלו זמומים!!! אף אחד לא שם עליהם אבן גדולה... אף אחד לא הציב מולם מצלמות 24 שעות... והוא מיזמתו לא נותן להם לאכול בשדות זרים!! מה... יש כזה דבר??

את האמירה הזו אברהם אבינו מפרסם בעולם!!! יש לו עניין בביטוי הזה שמונף כאן... ר' פנחס בן יאיר הוא כבר נין ונכד לאברהם אבינו... הוא כבר מגיע הרבה אחרי שעמלו של אברהם נשא פירות והישרות והצדקה והמשפטים הוטמנו בזרעו אחריו... כעת כבר לא צריך להפגין צדקה ומשפט... אתונו של ר' פנחס יכולה לצאת גם בלי זמם... אבל עכשיו אברהם אבינו לא מחפש ניסים!!! הוא לא מחפש שהגמל שלו יפגין ישירות!!!

הוא כעת עסוק עדיין בלהפגין שאני ישר דרך!!! שאני עומד מאחורי האידיאולוגיה הזו...

כלפי מה הדברים אמורים???

ישנם שני סוגי דגלים!!! יש דגל שה' מניף... ויש דגל שאנחנו מניפים... כשה' עושה איתנו ניסים... ה' מניף אותנו על נס!!! הוא דוגל בנו ומכריז... הנה עם הנבחר...

אבל דווקא אצל אברהם אבינו אין הרבה ניסים... גם אם יש... אברהם אבינו מעדיף להניף את הדגל שלו מלאשר להניף את הדגל של ה'... כעת יותר קריטי הדגל שלי!!!

ככל הנראה אם אברהם לא היה זומם את הגמלים... גם אז הם לא היו אוכלים בשדות זרים... אבל אז מה כולם היו רואים?? שה' לא מביא תקלה על בהמתם של צדיקים... כולם היו רואים איך ה' מניף את הצדיק על נס ומראה שגם הגמלים שלו צדיקים...

אז זהו!! שכעת... בשלב זה לאברהם אבינו יותר דחוף להעלות את רצון ה' על נס!!! להודיע ולהיודע שאני!!! אני נאמן לרצון ה'... אני תובע ודורש צדקה ומשפט...

אנחנו מאוד אוהבים ניסים... מחכים לניסים... "עמך ונחלתך רעבי טובך, צמאי חסדך, תאבי ישעך..." אז מה הבעיה?? למה ה' לא משחרר ניסים?? למה אנחנו צריכים להתייגע כ"כ לשמור על הרוחניות שלנו? למה אנחנו צריכים להילחם על היידישקייט?? למה אנחנו אלה שצריכים כל הזמן לרוץ עם הזמם... ולחסום... ולעקר... ולהילחם על טהור הבית שלנו ושכל המכשירים יהיו זמומים משדות אחרים?? למה ה' לא מערה רוח טהרה ממרום... שלא נצטרך את כל זה... ממה נפשך... או שה' יטהר את כל העולם מכל הלכלוך ולא נצטרך זמם... או שאנחנו וילדינו נהיה בעלי מדרגה רוחנית... לכה"פ כמו אתונו של ר' פנחס בן יאיר שיכולה לעמוד מול שדות זרים בלי חסימה... ובכל זאת לא להתנפל על סיפוקים שלא שייכים לה??

מה התשובה???

כנראה שבך יהו חותמים!!! מקובלנו שלקראת סוף הדורות... חתימת הדורות תהיה אצל אברהם אבינו... ואנחנו כעת אוחזים עמוק עמוק עם הגמלים של אברהם אבינו...

ה' לא רק רוצה את הזמם שלנו!!! זה לא משהו נקודתי!!! זה לא שיש פה איזה מחשב שצריך לחסום אותו וגמל שצריך לזמום אותו... לא!!! זה ביטוי! זו אמירה!! זו הרמת דגל... ה' רוצה את האמירה שלנו... ה' רוצה שה"גמלים" שלנו יהיו ניכרים משאר גמלים...

ה' רוצה שנבטא בכל עוז ותעצומות שאנחנו עם הנבחר... שנהיה שונים מכל העמים...

כולם יוצאים בלי זמם... מופקרים ליצרים שלהם... ואילו אנחנו שבאנו בכריתו של אברהם אבינו... אנחנו יוצאים זמומים!! אנחנו שומרים על עצמנו... זה לא איזה סתימה נקודתית לפיוץ בצנרת... זו הכרזה!! זו אמירה!! והיא נבחנת בזכוכית מגדלת...

כן... לא תמיד היה צריך להקפיד כ"כ על חסימות... בדורות הקודמים היו אנשים יותר חזקים... אתונו של ר' פנחס בן יאיר היתה יכולה להסתדר גם בלי חסימה... היא היתה עוברת ויודעת מה שייך אלי ומה לא... אבל לצערנו... אנחנו לא בדור הזה!!

חזרנו אחורה... היישר לדורו של אברהם אבינו... וכעת הכל נפיץ... שום דבר לא מובן מאליו... אנחנו בעיצומה של הכרזה והנפת הדגל... ה' רוצה את החסימה שלי!! את ההכרזה שלי שאני שונה מכל העמים!! שאני מצאצאיו של אברהם שחתם בברית קודת... אשר על כן, קל חי חלקנו... ולכן אני ניכר משאר... משאר גמלים... אני ניכר בהתמודדות שלי מול שדות זרים...

אגב: הגמלים של אברהם אבינו קבלו את שכרם במקום!!! לפי התכנית המקורית נכונו להם שבועות ארוכים של הליכה מתישה מארץ ישראל לארם נהרים... ועוד להיות זמומים... כשאליעזר בא לזמום את הגמל של אברהם... הגמל נאנח במעמקי לבו... זה לא סתם זמם!!! הזמם הזה הולך להיות קשור לי על הפה במשך שבועות שלימים עד... עד שנגיע לארם נהרים... אבל הגמל קיבל באהבה... הוא ידע שזה התפקיד שלו!!! הוא הבין שהוא צריך להיות ניכר משאר גמלים... והוא יצא לדרך הארוכה...

אה... אתה מקבל על עצמך את העול להיות שונה ונבחר משאר גמלים? אתה מוכן לזמום את עצמך גם אם אתה לוקח בחשבון שזה הולך להיות כעת מסע ממושך??

אם ככה... ואבא היום אל העין... היום באתי והיום חזרתי...

מי שמוכן לחסום את עצמו ולבטא בכל עוז שאנחנו סגולה מכל העמים!! אנחנו ניכרים בקדושתנו ובשמירתנו מכל העמים... מי שיש לו נכונות לסבול את הזמם הזה שהוא לא קל לאף אחד... כן... השמירה וההתרחקות מפגעי הטכנולוגיה בדור האחרון זה כרוך במסירות נפש עצומה... אבל אנחנו נעמוד בזה... נבטא בכל עוז ותעצומות שאנחנו עם הנבחר ואנחנו כן יודעים להיות זמומים!! אנחנו ניכרים משאר העמים... אצל גוי נפש הבהמית שולטת... הוא לא יכול לזמום את עצמו... לא יכול להתאפק מלרעות בשדות זרים... אבל אנחנו כן!! זו גאוותנו!!! ואת החסימה וההתרחקות אנחנו מניפים על נס!!!

ואם נעמוד בניסיון הזה... יתן ה' ולפתע פתאום יבא האדון אל היכלו... בקפיצת הדרך... מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות לישועתן של ישראל... היום באתי!!!! (אם בקולי תשמעו)

פאנל שבועי בענייני אמונה, התמודדות וקבלת יסורים באהבה,

הפאנל יערך בתכנית כדלהלן:

מידי יום שלישי אי"ה נפתח נושא, ונעלה על השלחן נושא לדיון או העמדת שאלה... לבנתיים מאזינים הרוצים לחוות דעתם, להעיר, או להוסיף, ניתן להשאיר הודעות בקו בשלוחה 8 או במייל של הגליון, ואז אי"ה יומיים לאחמ"כ - ביום חמישי, יערך הפאנל במשא ומתן ותשובות מפי הרבנים:

**הגאון הרב ישראל קליין שליט"א
הרב שמואל פולק שליט"א**

לשמיעת השיעור הקודם - 8

10 שניות קדימה - 3 5 דקות קדימה - 6

לעצירה/המשך - 5

להשאר את הודעה, משוב והארות - 8 בתפריט הראשי

הפעלה: הוראות

קו שלהבת
074-701-7448

האם גדלותה של רבקה אמנו התבטאה דווקא בחסד???

היום... היום רבקה עשתה חסד עם אליעזר... מחר היא עושה חסד עם אחיה ואמא ונשאת בבית ימים או עשור... היום רבקה עשתה חסד עם יעקב... מחר היא עושה חסד עם עשיו... כזו סוג חסד לא שווה הרבה... זה חסד שבחסד!!!! זה חסד שמסתובב סביב עצמו ולא יוצא ממנו כלום...

רבקה זה גבורה שבחסד!! היא עושה חסד... אבל זה חסד שהמניע שלו זה פחד יצחק!!! רבקה עושה חסד ממקום של הכרה שזו הדרך הנכונה... והיא מתפעלת מהצדקה ומשפט שמופגן מכל משפט וכל הנהגה של עבד אברהם ומאותו מקום של חסד היא מקבלת החלטה שכל כולה גבורה!!!! אלך!!!! אני הולכת אחרי האיש הזה... ואני הולכת אחרי בשיא הגבורה... בעל כרחם... והיא מבירה: אף אחד לא יניע אותי מזה...

מכזה חסד יוצאת רבקה אמנו!!! כידוע: רבקה זה מלשון עול... הפרה יוצאת ברבקה... מי שיודע לעשות חסד ממקום של קבלת עול... מכזה חסד יוצא רבקה... מכזה חסד אפשר להתקדם הלאה ולהעמיד את הבית השני... את הבית של עמוד הגבורה שמשולב עם חסד...

מומלץ מאוד לא לשכוח את החלק השני של הפרשה... כן... בחלק הראשון של הפרשה רבקה עושה חסד... אבל לא לשכוח את הגבורה שהיא יודעת להפעיל כשצריך!!!

סו"ס אין דרכה של אשה לקדם... וזו הסיבה שעמוניות ומואביות מותרות לבא בקהל... ואם התורה מעלה על נס אשה שקידמה במאור פנים את האורח שהגיע מרחוק... זה רק בתנאי שאותה רבקה משתבחת בגבורה שלה!! זה רק בתנאי שבהמשך הפרשה נפגוש את זה... רק מי שיודעת גם להציב גבולות ברורים... ולדעת לאהוב את יעקב ולא את עשיו... היא זו שמותר לה לעשות חסד - שבגבורה!! מי יכולה לצאת מהבית כדי לפרנס... כדי לעשות פעילות רוחנית כפי שמקובל בדורנו?? רק מי שיודעת לעמוד על עקרונות הבית ולשמור על הגבולות!!! זו רבקה... הגדלות של רבקה לא היתה בחסד שלה... אלא בזה שהיא היתה עזר כנגדו של יצחק!!! חסד שבגבורה!!

כשאנחנו מגיעים לפרשת חיי שרה כולנו מתפעלים ממידת החסד והגמילות חסדים של רבקה... כל ילד חוזר מהגן עם הציורים והסיפור איך שהיא הישקתה את כל הגמלים וכו' וכו'... אבל אנחנו כמעט לא שמים לב שבהמשך הפרשה אנחנו פוגשים אצל רבקה גדלות נפש הרבה הרבה יותר משמעותית!!! תנחש מה???

אליעזר עבד אברהם מגיע... מדבר כמה מילים... הולך לישון... קם בבוקר...

ואליעזר מיד מבקש: שלחוני ואלכה לאדוני... לכן מתחיל לערבב את העניינים... תשב הנערה ימים או עשור אחר תלך... ואליעזר מסרב!! אל תאחרו אותי... שלחוני ואלכה לאדוני...
נו... נקרא לנערה ונשאלה את פיה... התלכי עם האיש הזה??
ותאמר אלך!!! נקודה!! אני הולכת!! מוסיף רש"י ואומר: **מעצמי ואף אם אינכם רוצים!!**

שים לב: יש פה נערה צעירה... רק אתמול, כשאליעזר הגיע ושם את הצמידים על ידיה... מה כתוב?? ותרץ ותגד לבית אמא... רבקה'ה הקטנה רצה לאמאלה... מספרת הכל לאמא... כמו הילדה הקטנה שתחת הסינר של אמא... לא עברו שתיים עשרה שעות!!! ושואלים אותה: התלכי עם האיש הזה?? עם הדוד הקשוח הזה? ותאמר אלך!!! אני הולכת ברגע זה... שלום אמא... שלום אחים ואחיות... שלום חדרי האהוב... שלום לכם השואבות... אני הולכת! וכי יש לך-- "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך..." (יותר נכון אמך..) יותר גדול מזה??
איך?? איך רבקה הקטנה מסוגלת לעשות כזה צעד משמעותי בכזו נחרצות??

הרי אפילו כשהקב"ה בכבודו ובעצמו ציווה את אברהם אבינו לך לך... ה' הבטיח לו הבטחות וזה נחשב אחד מהניסיונות שכל הברכות שאברהם אבינו התברך... הכל הגיע מהעמידה בניסיון הזה... ואילו כאן במילה אחת "אלך!!" רבקה עושה צעד הכי קשה בחייה?

חויץ מזה... יש פה עוד נקודה מעניינת: אצל רבקה רואים גישה מאוד נחרצת... אלך מעצמי!!! ואפילו אינכם רוצים... לא מצינו כזו התבטאות אצל אף אשה באותם דורות... (בדורנו בטח... מה הבעיה... אשה יכולה להיות מנהלת וראש צוות במשרד) איפה שמענו שאישה מופיעה מול משפחתה ומודיעה להם חגיגת אני לוקחת את עצמי לידיים ואני אפילו לא שואלת אתכם!! זה שפראך לא מוכר ולא מצוי באותם דורות...

והעניין הוא כך:

בעל התניא אומר: שכידוע יש **חסד שבחסד** ויש **חסד שבגבורה**... חסד שבחסד זה אולי נשמע מאוד טוב... אבל דווקא זה דבר פחות חיובי... ולמה?? כי אדם שהוא **חסד שבחסד** הרעיון הוא שכל כולו חסד... כל כולו אוהב... מחבק... עוטר... מוותר... סולח... מכיל... הכל אצלו עיגולי פינות... דא עקא!!! שבן אדם כזה שכ"כ מחבק וכ"כ עוטר ומכיל... בדרך כלל הוא גם מחבק את עצמו ומכיל את עצמו וסולח לעצמו... וכתוצאה מזה הוא חסר עקביות להחריד ולא יוצא מהחסד שלו כלום... כי נכון שהיום הוא עשה חסד עם אחרים... אבל מחר הוא עושה חסד עם עצמו ונשאר במיטה כל

"וצדיק באמונתו יחיה"

מאת הרב ישראל קליין שליט"א

כולם שווין לטובה

ניחמתנו נחמה מלשון חרטה אנחנו מתחרטים על הפירוש הקשה שנתנו למאורע ומסכימים לפרשנות שלך לאותו מאורע. שרה אמנו חיה כל ימיה בחיקו של הקב"ה. היא לא פחדה מהמאורעות הקשים הפוקדים אותה, אלא עמדה כחייל נאמן מוכן לפעול בכל מקום שהמפקד שולח אותו.

כמו שכותב ה"מסילת ישרים" (פרק יט) בביאור חלקי החסידות:

"אך בעלי הדיעה האמתית אינם צריכים אפילו לטעם הזה, כי הרי אין להם לכיין עצמם כלל, אלא כל תפלתם להגדיל כבוד השם יתברך ולעשות נחת רוח לפניו, וכל מה שיתגברו עיכובים נגדם עד שיצטרכו הם יותר כח להעבירם, הנה יאמץ לבם וישמחו להראות תוקף אמונתם, כשר צבא הרשום בגבורה אשר יבחר לו תמיד במלחמה החזקה יותר להראות תקפו בנצחונה, וכבר מורגל זה הענין בכל אוהב בשר ודם שישמח כי יזדמן לו מה שיוכל להראות בו אל אשר הוא אוהב עד היכן מגיע עוצם אהבתו".

כעין דוגמא ומשל שמעתי פעם מתלמיד שלצערניו הלך לצבא רח"ל, (שמרנו איתו על הקשר והוא ברוך השם עולה על דרך המלך), הוא סיפר שבהיותו בצבא, מפעם לפעם היו תקיפות בעזה או בצפון, אין לכם מושג איזה חשק יש לחיילים להכנס לשם ולתת מכת מחץ, למרות הקושי והפחד מות, בכל זאת הם כל כך הרבה מתאמנים וכל זמן האמונים הם שומעים שיחות מוטיבציה, כמה הדבר הזה יכול להיות קריטי בשדה הקרב ולמה התרגיל הזה הוא כל כך חשוב כדי לכסות כל תרחיש או אירוע שיכול להתחולל בפתאומיות בזמן אמת, אחרי אימונים מפרכים ושיחות מוטיבציה יש להם חשק אדיר לצאת ולפעול כבר, להוציא מן הכח את הפועל את מה שהם למדו.

כך מתאר לנו רבינו המסילת ישרים את היהודי החפץ לעשות רצון קונו, יהודי הוא שר הצבא הרשום בגבורה וכל מאורע בימי חייו הוא מאורע ניצחון כי "מה לי הכא מה לי התם" בכל מאורע הוא עושה רצון השם. ואדרבה רגע הנסיון עולה במעלתו על כל רגע אחר, כי אז זו הזדמנות להוכיח נאמנות למלך, לכן כשהזדמן לידיה רגעים בהם היתה יכולה להוכיח את תוקף אמונתה כשר צבא הרשום בגבורה והיתה סבורה לרגע שלא עלה בידיה היא מתה מרוב צער, כי כל חייה היו מכוונים רק לדבר לחיים הנצחיים האמיתיים, לפיכך "כולם שווים לטובה".

הוא אומר משמעות חדשה מתגלית לנו כעת בביאור הכתוב: "הַעֲדֹתֵי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשְּׂמִים וְאֶת הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמְּוֹת נְתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבַחֲרַת בְּחַיִּים לְמַעַן תִּחְיֶה אִתָּה וְזָרַעךָ, האדם בוחר אם יהיו לו חיים! אם הוא שולט על רוחו במצבים השונים של החיים, הוא בוחר בחיים. לעומת זאת, אם הוא עבד למאורעות החיים ומצב רוחו משתנה בהתאם למה שקורה, הוא, כביכול, בוחר בצד ההפוך. "הצדיקים מחיים את ימיהם"

חז"ל אומרים לנו על חייה של שרה אמנו שנפטרה בת מאה עשרים ושבע שכל חייה היו שווין לטובה דבר זה דוש התבוננות שמעתי ממו"ר הגר"ע טאובר זצ"ל בשם הג"ר מנדל וינבך זצ"ל, ראש ישיבת אור שמח.

הנה בני אדם מתגלגלים בחיים ממצב למצב, מאירוע לאירוע ומתקופה לתקופה. מדי פעם אנחנו מנציחים תמונות מן החיים, רגעים של אושר, חתונת אחד הילדים, בר מצוה, ברית וכדומה. אנו מצלמים תמונות מזכרת לאותם רגעי אושר. נדמיין לעצמנו מכונה משוכללת שהיא לא רק מצלמת, אלא בכחה באמת לעצור ולשמר את המצב. היא מצליחה בלחיצת כפתור לשמר את מצב הרוח הנוכחי לכל החיים, את רגעי האושר הללו יישמרו לתמיד.

לו היו נותנים לכל אחד מאתנו הזדמנות חד פעמית בחיים להפעיל מכונה כזו, וכך לשמר רגע אחד בחיינו, תמונה של אושר, דקות של נחת, מתי היינו בוחרים להפעיל את המכונה הזו?

יש להניח, שלא היינו לוחצים סתם כך מיד, אלא היינו מחכים לשעת כושר. היינו מתחבטים ומתלבטים אם כבר הגענו לשיא... אולי כדאי לחכות לזמן אחר... אולי בנישואי ילד פלוני? אולי בחופשה? יתכן שמרוב ספיקות, בסוף לא היינו עושים אתה דבר.

כלומר רגעי האושר בחיינו הם ספורים, מדודים, ואנו מחכים לרגע המיוחל הזה כדי שנוכל להנציח אותו

אך אילו היינו נותנים לשרה אמנו את האפשרות ללחוץ על הכפתור של אותה מכונה, לא היתה לה שום התלבטות, היא היתה לוחצת על הכפתור מיד, כי כל רגע נתון בחייה של שרה היה "רגע של שיא", שיא העוז והחזקה, שיא הרוממות והמעלה, "כולם שווים לטובה" כפשטות הדברים!

איך וכיצד ניתן להגיע למדרגה כזו? הלא ימיה של שרה לא היו רק דבש ונופת צופים, אלא הם היו מלאים תלאות וצרות. תשעים שנות עקרות, צרת הגר, צרת ישמעאל, צרת פרעה, צרת אבימלך... ובסוף מתה במיתה פתאומית מבהלה וצער. שרה אף לא זכתה להוביל את בנה יחידה, יצחק, לחופה. כיצד אם כן יכולים חז"ל לומר "כולם שווים לטובה"? ובפרט לפי מה שבארנו שכל רגע היה "רגע של שיא"?

ישוב הדבר נמצא בדבריו הקדושים של האור החיים: "אומרנו 'חיי שרה', כי הצדיקים - מחיים ימיהם, והרשעים - ימיהם מחיים אותם".

משמעות הדבר, שהצדיקים שולטים בחייהם, לא המאורע קובע את האדם אלא האדם קובע את המאורע. הצדיק אינו נתון בידי מאורעות חיים, אלא הם נתונים בידיו. הוא שולט עליהם, ולא הם שולטים עליו. הוא קובע ומחליט כיצד הוא ירגיש ברגע פלוני, ומה יהיה מצב רוחו בזמן אחר. לעומת זאת, הרשעים נתונים ביד מאורעות החיים. שרה הצליחה תמיד להתחזק ולהיות במצב רוח מרומם, בכל הזמנים ובכל המצבים, בלי ליפול לדיכאון ויאוש. אומנם מאורעות החיים אינם ביד אדם אלא ביד ה', אבל ההרגשה והתחושה הפנימית ביחס למאורעות, נתונה ביד האדם בעצמו!

הדבר הוא כל כך עוצמתי עד שאפילו אצל חכמינו זכרונם לברכה אנחנו מוצאים דבר זה, אדם נתקל במאורע קשה, שועל יוצא מבית קדשי הקדשים, לכאורה חרפה נוראית, אבלות קשה, מקום שנאמר בו "והזר הקרב יומת" ועתה שועלים הלכו בו, במבט כזה בוכים, לעומתם רבי עקיבא שראה את אותו מאורע צוחק. יש לו פרשנות אחרת לכל הסיפור הוא רואה בזה טובה וברכה. כמובן שאין אנתנו יכולים להכריע בזה אבל הם עצמם הודו לו, עקיבא ניחמתנו עקיבא ניחמתנו, לדרכינו

